

[Valdemar Thomsen.]

og paa hvilken Dato har Statsministeren, som det er hans Embedspligt, meddelt Tingenes Formænd, hvilke Hverv de enkelte Ministre havde Tilladelse til at varetage? Endvidere: Mener Statsministeren, at det er i Overensstemmelse med Aanden og Bogstaven i samme Lov, naar der bevilges Ministre, der kun har fungeret i faa Maaneder uden at give Afkald paa lønnede Hverv, 8 000—9 000 Kr. i Ventepenge? Det er mit Indtryk, at Offentligheden ikke mindst efter den Brug, der er gjort af stjaalne Dokumenter, trænger til en Oplysning angaaende, hvordan Mænd, der gennem det parlamentariske System har faaet overdraget særlig betroede Statsopgaver, opfører sig. Derfor venter jeg, at Statsministerens forhaabentlig udførlige Svar kan egne sig som Grundlag for en saglig Drøftelse af dette for et sundt Statsstyre vigtige Problem. Nu har den samlede Regeringspresse gennem Maaneder Dag ud og Dag ind paa det mest uanstændige svælget i Mistænkeliggørelse og Tilrakning af Landbrugernes Sammenlutning og Bondepartiet. Derfor maa vi forlange Besked af Statsministeren, om han selv og hans Ministre overholder Loven. Forudsætningen for den æreløse Journalistik, der navnlig er rettet mod Knud Bach personligt, og som selv et „Kristeligt Dagblad“ fører an i, maa vel være, at der er Renhed og rene Linier i det offentlige Liv. Naar man erindrer den Rolle, som Landbrugsministeren og Landbrugsraadets Generalsekretær i sin Tid spillede, vilde det ærlig talt være noget nyt, men nu faar vi altsaa efter Statsministerens Svar Lejlighed til at se lidt nærmere paa disse Forhold.

Hvis der nu var Mening i Tingene, saa burde Statsministerens Aabningstale, der blev holdt for næsten halvanden Maaned siden, danne Udgangspunktet for denne Generaldebat. Det kan den imidlertid ikke, fordi den alt for meget minder om den populære Vending, der siger, at Præsten holdt en Tale, men sagde ingenting.

Om de Forslag, som Rigsdagens Tid siden har været optaget af, som er en Blanding af Skidt og Kanel, og som er slaaet saa stort op, har vi fra Bondepartiets Side haft Lejlighed til at sige vor Mening. Desværre kan man med Bestemthed forudsige, at Resultatet slet ikke vil komme til at svare til Forventningerne. At det skulde være muligt gennem disse Foranstaltninger ekstra at beskæftige 50 000 Mand, det tror jeg nu ikke der er ret mange fornuftige Mennesker, der tror paa. Resultatet af Grundforbedrings-

loven f. Eks. vil være afhængigt af, at der er tilstrækkelige Lagre af Drænrør, og det er der, efter hvad der er blevet fortalt mig, aldeles ikke.

Angaaende Forslagernes almindelige Tendens da er det naturligvis rart at erfare, at de i Modsætning til tidligere Regeringsforslag synes at være prægede mere af Fag- end af Fagforeningsinteresser, det vil sige mere af sund Fornuft end af forældede Dogmer og Klasseinteresser. Paa en Maade er det, kan man sige, Ambulancen, der kører frem ved de Foranstaltninger, som nu tænkes iværksat, Arbejder, der paa Grund af Regeringens ødelæggende økonomiske Politik er forsømt, og som for længst burde være udført. Men det er under de foreliggende Omstændigheder et Fremskridt, at man, som vi for længst har foreslaaet, særlig tænker paa at anvende ledig Arbejdskraft til produktiv Beskæftigelse. Tænk, om man for Aar tilbage havde skænket de 500 000—600 000 ha vandlidende Landbrugsjord, Danmark har, noget mere Opmærksomhed. Dette er et meget stort Areal. Det kan nemlig yde fra 30 til 50 pCt. større Afgrøde, naar Afvandingen er i Orden, Værdier, som vi netop nu har overordentlig haardt Brug for, og som kunde have været for Haanden, hvis ikke al Interesse havde samlet sig om Vejarbejder og Vejforlægninger, som i mange Tilfælde slet ingen Nytte var til. Metoden var tilmed den, at det Arbejde ved al den Luksus, der skabtes, skete med fuld tariffmæssig Betaling samtidig med, at de, som udfører samfundsnyttigt Arbejde, Aar efter Aar kørte med Underskud. Hvis ikke det havde været saadan, ja, da vilde afgjort meget af det Materiel og det Arbejde, der nu ligger gemt i Landevejene, have været anvendt i Produktionens Tjeneste, og da vilde Vanskelighederne i Dag have været betydeligt mindre, end Tilfældet er. De 7 Millioner hkg Korn, som vi i Dag staar og mangler, kunde vi selv have avlet. Dyrt maa Samfundet betale for, at Regeringen i sin Uforstand og trods Advarsler flyttede Beskæftigelsen fra den naturlige, indtægtsgivende, private Foretagsomhed til kunstigt og tabvoldende offentligt Arbejde. Men selv om man nu i nogen Grad agter at følge Fornuftens Vej, saa vil under alle Omstændigheder den Nytte, som disse Foranstaltninger medfører, komme for sent.

Statsministerens Aabningstale kan, som sagt, ikke give Anledning til mange Bemærkninger; jeg maa derfor søge mit egentlige Udgangspunkt i Begivenheder, der ligger længere tilbage, og jeg vil da begynde med Mandag den 8. Juli: Den